

Canım Öğretmenim

– GürhanGürses · 22 Kasım 2011

"Ne mutlu tomurcuk için çırpınan yüreklere

Ne mutlu ilim yolunda tükenen ömürlere

Ve ne mutlu öğretmenliği meslek edinenlere" diye başlıyordu rastladığım kısa mesajlardan bir tanesi.

Tomurcuklar yarın çiçek olur memleketin dört bir yanında açar. Kimi mimoza olur, kimi lale olur, kimi gül olur, kimi sümbül. Rayihalarıyla doldururlar yurdun her köşesini. Gül tutan elde gül kokusu gelir.

Çocuklar güldür öğretmenin elinde ve gül kokusu gelir her daim öğretmenlerin ellerinde. "Beni sakın ola ki gülsüz komayın" olur bir öğretmenin son isteği. Musalla taşında dahi hiç olmazsa gül suyu ile yuyun beni. Ömrümün en anlamlı halı, en manidar cevabı dilimin. Beynimin en mühim kıvrımı, kalbimin en can alıcı damarı: "Öğretmenim..."

Biraz da mizah girmiştir işin içine bu mesajlardan anladığım kadarı ile: "Mesajların bedava olduğu bu mübarek günde; Geçmiş Gelecek Kandil, Ramazan, Kurban, Yeni Yıl, 23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim, Doğum Günü, Öğretmenler Günü, Sevgililer Günü, Çorum'un Kurtuluşu, Hatay'ın Kabulü, Karakoçan'ın Bal Festivali ve her ne kadar önemli gününüz varsa şimdiden kutlu olsun." diye bilumum özel, dini, milli günlerimiz, bayramlarımız toptan kutlanmıştır. İşte Memleket Evlatları, İşte Türk Zekası.

"Öğretmenim sen çok yaşa / Öğretmenim sen çok yaşa." diye yürüyen ve slogan atan çocukları gördüğümde bu memlekette öğretmenlerin yalnız olmadığını, sahipsiz konulmadığını bilakis onore edildiğini, senede bir gün de olsa öğretmenlerimizin mutlu olması gerektiğini anladım. "Kral öldü, yaşasın öğretmenimiz" diye bağıyorum.Yaşasın öğretmenim, var ol, hür ol, bağımsız ol, bir ol. Referanssızsın, baş tacımız. Var ol emi sen. Her daim mutlu ol. El üstünde tutul. Çatlasın sana yan gözle bakanlar. Seni çekemeyenler patlasın emi. Seni küçümseyenlerin ağzından çıban çıksın. Sana kalkan eller kırılsın öğretmenim. Sana değer vermeyenler utansın. Arabesk bir ağızla; "Seni Sevmeyen Ölsün Öğretmenim."

Okulların fiziksel yönden kusursuzluğunun giderildiği, personel yönünden eksikliğinin tamamlandığı, öğretmen ve idareci yönünden noksanlığının bertaraf edildiği bir memleket düşünüyorum. Eğitimin kalitesi için önce öğretmenin yaşam kalitesinin sorgulanması gerektiğini ve iyileştirilmesi lazım geldiğini ifade etmek istiyorum. Kendi alanı ile ilgili gerekli dokümanları oluşturabilen, yayınları takip edebilen ve satın alabilen öğretmenler arıyorum. Arı misali farklı çiçeklere; renklere, kokulara konacaklar ki yavrularımıza, civanlarımıza hakkıyla bir şeyler verebilsinler.

"Benim oğlum / kızım, her neyse, öğretmen olmasın" diyenlere sözüm:

"Öğretmenlik nedir ki?" diyen müsveddelere. Halen dank etmeyen aklı evellere, tank gibi ağır düşünenlere ve elindeki öğretmeni kaçırarlara yuh olsun. Bu ülke ne zaman öğretmenine sahip çıkarsa o zaman her şey çok çabuk ve sağlıklı bir şekilde değişir.Bu ülke ne zaman aldığı eğitimin ciddiyetini kavarsa o zaman değişim kaçınılmaz olur. Her şeyin en iyisini biz biliriz. En doğrusunu biz yaparız. Hızımızı alamayız. Bazen branş bazında dahi garibim öğretmene galebe çalarız. O öğretmendir sanki

ezilmeye mahkumdur. Sanki yabancıdır bize, düşmandır. Oysa aileden biridir, bizden biri. Canımızı teslim ettiğimiz ve güvendiğimiz. Ona şekil veren renk katan, ruhsal gelişimin de rol oynayan birisi.

Öğretmen bir bahçivandır. Tagore'dan kalma bir bahçede, en güzel gülleri yetiştirir hiç yorulmadan, bıkmadan, usanmadan. Bahçedeki güllere su verir, onların bakımını yapar. Gıdası olur, tımarı olur, makası olur, sakası olur. Terbiyesi olur her an. Gülün dikenleri vardır, elini kanatır oysa. Parmağına batar, canını acıtır gülün dikenleri. Olsun ne olacaksa gül uğruna. Zafere giden yolda ateş ne ki? Güle uzanan elde diken ne ola ki?

Gazeteler bakıyorum, başlıklara, duyurulara. 24 Kasım'ı hatırlayanlara dikkat kesiliyorum. Hatırlamayanların canı sağ olsun. Onların hiç öğretmeni olmamıştır elbet.

"Aydınlığa gönül verenlere.." diye başlıyor bir ilan. Öğretmen aydınlık dolu günlerin ta kendisi. Bugün bu gözle bakan kaç kişi var acaba? "Fazla aydınlık etme, başka nimet istemez." diye modern zaman Diyojenleri yok mu? Haddini bil, sen öğretmensin diyen az mı?

"Kapkara, kalın bir perdedir cahillik. Kendimizi ve dünyayı tanımamıza engel." Cehalet kendi kendine ortadan kalkmaz. Yallah kış kış diye de gitmez cehalet. Bu perdenin üstüne düştüğü toplumların hali vahimdir.

"Sevgili öğretmenlerimizin sonsuz emekleri, sabırlı çalışmaları ile o perdeyi aralayıp, aydınlığa ulaşıyoruz." İşte abondone olan bir toplumun suratının orta kısmına indirilen bir yumruk. Uyan ve kendine gel! Başka Türkiye yok.

Öğretmenine sahip çık vatandaş.

Bir başkası: "Bizi bugünlere getiren öğretmenlerimizin gününü kutluyoruz." Kadirşinas ve vefa duygularının en üst noktada olduğu bir ruh durumu. Kaç kişi bunu görür ve dile getirir? Her şey oluruz ama bu her şeyin arkasında korkunç bir ego vardır. "Ben olmuşumdur" bu oluştaki kimsenin katkısı yoktur zihniyeti. Vefa sadece İstanbul'da bir semt adı değildir a dostlar. Vefa borçtur bir bakıma günü geldiğinde direk ödenmesi gereken.

"Geçmişin öğreticisi, geleceğin kurucusu öğretmenlerimiz." diye başka bir yazı gözüme çarpıyor. Başöğretmenin emanetçisi olarak bugün öğretmenler var. Ne geçmişe küfür, ne geleceğe abluğa. Bütün kolları ile akıp gelen nehirlerin bir ana denizde buluşmasıdır öğretmenlik. Suyun akışı artık emin ellerde ve istendik yöndedir.

"Nice kelebekler uçurdunuz hayata..Ve daha niceleri uçmayı öğrenecek." (Bu kelebekler yazar, öğretmen, mimar, mühendis, müzisyen, avukat, doktor.) Uç kelebek uç, kanatlarını yoldurmadan, rengini soldurmadan. Hey gidi öğretmenlik mesleği hey. Kelebek ustası günümüzün.

Bazen de en kolay meslek olarak addedilir öğretmenlik ülkemizde: 1. Diyalog:

Öğretmen olamayan birisi: "3 ay tatil, yan gel yat."

Kardeş peki sen de şu soruma cevap ver: "Zihni yorgunluk mu, bedensel yorgunluk mu?"

Öğretmen olamayan birisi: "Kem küm."

Öğretmen olan birisi: "Cızztttt Erenköy değil mi?"

2. Diyalog:

Öğretmen olamayan birisi: "Derse gir çık. Oh babam oh."

Öğretmen olan birisi: "Rahat mı kardeş? Bali çekmenin arttığı, tiner koklamanın normal kabul edildiği,

uyuşturucunun kol gezdiği, bıçağın delikanlılığın raconu sayıldığı, jölenin baş tacı olduğu, cepin kalemin yerine geçtiği, popun kitabın yerini aldığı, topun tutkulaştığı bir mekanda öğrencilere ders anlatmak kolay emi? Kolaysa başına gelsin o zaman."

Öğretmen olamayan birisi:"Yok ben almayayım abi!"

3.Diyalog:

Öğretmen olamayan birisi : "Çok para alıyorsunuz."

Öğretmen olan birisi:"Sen mi ödüyorsun?"

Öğretmen olamayan birisi:"Yo ooo!"

Öğretmen olan birisi:" O zaman ne yumurtluyorsun, ahkam kesiyorsun." gibi cahil cühela işi sözler uçup gider havada. "Kardeş seni öğretmen olmaktan alıkoyan sebep ne?" desek.Ya da, "Öğretmen sana ne yapmış ki öyle konuşuyorsun?" desek? "Sana bir zararı mı var öğretmenin? Sorgu meleği misin mübarek?" Mort olmaz mı bunu irdeleyen? Fikrinde olmasa bile zikrinde değişiklik olmaz mı?

Sahip çıkmak lazım öğretmenlere. Hele Doğu'nun mimlenmiş ve bu mimliğini yıkamamış Karakoçan vb.yerlerinde bir öğretmen çok şey demektir.Anlamak lazım, anlatmak lazım.Yarın giderse öğretmen, dersler boş geçerse vay halimize! Kim girecek pırlanta çocuklarımızın derslerine? Kim anlatacak onlara memleketi? Kim aşılacak kendisi gibi olmayı? Öğretmen dövülürse, öğretmene sövülürse, öğretmene kem gözle bakılırsa sonumuz hüsrana olur diye düşünüyorum.

Öğretmenlik mesleğinin hürmetine binaen, affınıza sığınarak ifade ediyorum:

Canım öğretmenlerim,

Bugünü anlamlı kılan, eli öpülesi değerli öğretmenlerim. Gününüz kutlu olsun, emeğiniz sadaka i cariye olsun.